

De Christo Crucem bajulante dixi citato lib. 8. cap. 11. [Christus crucifixus.]

QUESTIO III.

Quare JESUS tam dire, ac crudeliter crucifigitur inter duos latrones?

11. Textus. In hoc loco noster Evangelista num. 33. Postquam venerunt in locum, qui vocatur Calvaria, ibi crucifixerunt eum, & latrones unum a dextris, alterum a sinistris. De quo multa dixi tom. 5. citato lib. 8. c. 13. per quatuordecim questiones. Rectè de hac sancta Cruce loquens D. Leo serm. 4. de Passione, ait: De instrumento, quod iniquitas Judæorum paravit ad poenam, potentia Redemptoris nobis gradum fecit ad gloriam: Nam ut meditatur D. Anselmus de Passione, extendit dexteram ad Crucem, ut erantes in viam rectam, quæ ducit ad vitam, manuducat: deinde sinistram; ut servo peccati è domo servitutis, in libertatem filiorum Dei manumittat. Expendit pedes ad crucem, ut nostros gressus dirigeret in viam bonam; nobisque pararet scalam in Cælum. Hæc ergo Crux Deo Patri est ad gloriam; Christo ad exaltationem; Angelis ad gaudium; damnationibus ad ignominiam, hominibus ad salutem.

12. D. Cyrill. Exigitur crux, & crucifigitur inter duos latrones; quod egregè meditatur noster D. Cyrillus Alexandr. lib. 12. in Joan. c. 28. & ait: Inter duos latrones crucifixus est ex malitia Judæorum, qui ut turpissimam mortem ejus ostenderent, sed rem, justum cum iniquis condemnarunt. Amantiam habent quidem, ut vel in morte videretur Jesus turpatus, & involutus vitiorum facibus: Odio inflammati Judæi talia in Christum machinati sunt, ut non solum ejus vitam eriperent, sed ut etiam famam, reputationem, ac honorem macularent, quod cum talibus moraretur, ut eis simillimus.

13. Ad hoc spectat Regius Vates Psal. 68. n. 2: Infixus sum in limbo profundi: non solum ait, quod dum infixus est in cruce, sit infixus in profundo, sed in limbo profundi; hoc est, in valdè sordido, ac latoso: & limosissimo loco ipsius profundi, cum crucifixus inter duos latrones; tanquam turpatus apparuit: quid sordidius quàm in cruce cum latronibus? D. Chrysostom. in cap. 2. epistol. ad Philipp. expendens cur mors crucis electa fuerit à Judæis, ait: Ista namque omnium videbatur probrosissima, ista (scilicet Crux) plena dedecore, ista maledicta; propterea Judæi studio ista morte interimere satagebant, ut probrosam efficerent.

14. Hoc studio impiissima nefanda Regina Jezabel, 3. Reg. 21. n. 9. ut justum Nabothum occideret, ejusque vineam usurparet, ad magistrum Israël mandat: Predicite jejunium, & sedere facite Naboth inter primos populi, & submitte filios Belial contra eum, & falsum testimonium dicant: Benedixit Deum, & Regem: & educite eum, & lapidate, sicque moriatur: Ecce sunt er-

go cives ejus majores natu, &c. Esto, quod hæc impia mulier decreverit perdere Nabothum, cur etiam insuper sordidam blasphemiam maculam inducere intentat? Rectè Magister Didacus Bæza tom. 7. de Christo figura 0, lib. 17. cap. 11. §. 21. respondet: ut potens erat, maluit ut accusatus de prodicione periret: hoc fecidissimum, & infamissimum erat in viro nobili crimem, & impia femina non tam perdere, quàm fecedere virum sanctum amabat, ut ejus crudele odium, & ira magis aperiretur.

QUESTIO IV.

Quare cum JESUS summopere exoptaret hominum salutem, cum Judæi dicunt, quod si Rex Israël est, descendat de Cruce, & credent in eum? ipse tamen non descendit?

15. Illudentes Principes Sacerdotum, & Seniores, dicebant ad eum JESUM Crucifixum, ut scribit noster Evangelista hoc cap. n. 42. Alios salvos fecit, seipsum non potest salvum facere. si Rex Israël est, descendat nunc de cruce, & credimus ei: & tamen Jesus ad eorum iniqua verba non attendit, nec descendit de cruce, sed in ea vitam pro nobis exhalavit: quod explicavi tom. 5. lib. 8. c. 14. §. 9. & 10. Nunc pro majori doctrina adde.

16. Primò: D. Chrysostom. apud Catenam ait: Considera nunc vocem filiorum diaboli, quomodo imitantur vocem paternam: diabolus enim dicebat: Mitte te deorsum: si filius Dei es: & Judæi dicunt: Si filius Dei es, descende de cruce: diabolus persuadebat præcipitum, ut inde exploraret, an plus homine esset? filii eius Pharisei, non præcipitum, sed regnum offerunt; ad quod ea intentione eos instigabat diabolus, ut altè ejus naturam investigaret; nam si propriam utilitatem præferret communi utilitati, & pro conservanda propria vita, totius generis humani salutem contemneret, non Deus, sed homo erat. Si verò vitam suam postoneret communi bono, verus Deus erat; non descendendo ergo, Christi resplenduit divinitas de suggestionibus diaboli triumphans; & ejus malitiam conculcans.

17. Secundò, Tertullianus lib. de Patientia, c. 3. Tertull. expendens insanas Judæorum voces: Si Rex Israël est, descendat nunc de cruce, sic ait ipse: Hinc vel maximè Pharisei Dominum cognoscere debuissent: patientiam hujusmodi nemo hominum perpetraret. Mitissima patientia, Dei signum, & supra omne humanum fastigium excellens; in tot probrosis injustè cruciamentis, animus tranquillus, & pacatus, ac eximia equanimitate magnanimus, factum humani capitis excellit, & divinitatis notamenta manifestè propalat: Unde perbellè dixit D. Basil. Seleucus Oratione 39. Hoc Deo honorificentius, hoc modo magis imparibilis demonstratur, quod & paribili calatus sit corpore, & quod imparibilitatem ostendat. Tranquillo, ac pacato animo pati inter injurias, & contumelias, ac si foret impatiibilis, hoc hominem Deum probat, & esse Christi-

stum filium Dei ostendit: ergo hinc vel maximè Deum cognoscere debuerunt; patientiam enim hujusmodi nemo hominum sustineret.

18. Rom. 11. Ait Paulus Roman. 15. n. 5. Deus autem patientia, & solatii det vobis idipsum sapere in alterutrum. Nuncupatur Deus patientia, & solatii, estque ipse per essentiam, & naturam totus patientissimus, ac totius consolationis mare amplissimum; tamen ipse in hac vita servis suis communicat suam patientiam in tormentis, ac doloribus, tanquam si in eis esset insensibile corpus, & impatibile ad res durissimas. Ad hoc alludere videtur Tertullianus lib. de Patientia, cap. 2. dicens: Nobis exercenda patientia auctoritatem, non affectio humana anima (id est Philosophia) æquanimitatis stupore formata, sed viva, ac cælestis disciplina Divina dispensatio delegat. Valde vulgare est apud omnes Jurisperitos, quod delegare, est alium vice sua constituere. Patientia propria est Dei, sed cum eam servis suis communicat, ut Paulo, Stephano, Angelo, Francisco, eos tanquam sui delegatos creat, ut vices illius in terris teneant: Exercenda patientia auctoritatem delegat: ut dam patientiam illius in terris ostendunt, vices illius habeant, & in hoc ipsius legati officio funguntur.

19. Athanas. Tertio: D. Athanasius Orat. de Passione, ait: Judæi subsannabant Dominum, dicentes: Si filius Dei es, descende de cruce, sed servator noster revera Dei filius, non fugiendo mortem, sed eam expectando, conculcandaque innotescere voluit, quod ipse esset filius Dei. Ex eo volebant cognoscere Divinam virtutem, si ante mortem acceptam, illam posset descensu crucis vitare; sed summa potestas filii Dei ostendebatur non in fugiendo, nec in fugando mortem, sed potius in eam expectando, & recipiendo, & illam sic receptam conculcando, & destruendo, ut gloriosè in sua resurrectione ostensum est.

20. Viderunt Judæi Christum eundem ad sepulchrum Lazari, & calumniabant ejus protentiam, quasi non potuisset amici mortem evitare, dicebantque: Nonne poterat hic, qui aperuit oculos cæci nati, facere, ut hic non moreretur? Optimè poterat Dominus facere, ne Lazarus morte occumberet; sed magis divina virtus ostenditur, illiusque fortitudo declaratur, jam mortuum ad vitam evocare, mortemque abolere, ac destruere. Eleganter D. Basilus Seleucus Orat. 11. ait: Alii contra dixerunt, non poterat hic, qui aperuit oculos cæci nati facere, ut hic non moreretur. Neque in calamitate quicquam de nequitia remittebatur. Tamen, quod erat longè admirabilius, mortem depellere, qua obrepserit, vitrixque fuerit, majoris est potentia, quam invadentem sistere. Quid elegantius? Num humani medici est, pharmarcis mortem differre, ac producere; at semel homini illaram propulsare, solius est divinæ virtutis. Mortem depellere, qua obrepserit, vitrixque fuerit, majoris est patientia, quam invadentem sistere.

Custodes ad monumentum.

Matth. 27. n. 62. Altera autem die, quæ est post Parascevem, conveniunt Principes Sa-

cerdotum, & Pharisei ad Pilatum.

Num. 63. Dicentes: Domine recordati sumus, quia seductor ille dixit adhuc vivens: Post tres dies resurgam.

VERSIONES.

Ethiop. n. 62. Matutino secundæ, vel quæ est post feriam sextam.

Persicus. Coacti sunt Principes Sacerdotum.

Syrus n. 63. Domine noster, meminimus seductorem illum.

Persicus. In memoriam adducimus. Vatablus. Impositorem illum dixisse: Post tres dies resurgo.

Arias. Quod excitator ille dixerit. Arabicus. Hic nequam, à tribus diebus suscitatus ero.

EXPOSITIO I.

21. Altera autem die Parasceves, feria sexta, quæ antecedit Sabbathum, vocabatur Parasceve, eo quod illa die preparabant Judæi cibos, & omnia necessaria pro Sabbatho, in quo ab opere quiescentium erat. Parasceve enim idem est Græcè ac Preparatio: quia ut ait D. Paschasius in Matthæum, eo die nostræ salutis preparata sunt omnia sacramenta: Altera ergo die post Parasceven, seu post feriam sextam, id est in Sabbatho. Dabitur Albertus Magnus, quomodo in die Sabbathi, in quo non licebat operari, pro sepulchro postulant custodiam? Respondet ipse, quia custodire sepulchrum non est opus servile; & quamvis hoc verum sit, adhuc dabitur: etiam sanare, & curare infirmos, non est opus servile; & tamen hoc arguebant in Christo, & dicebant: Non est hic homo à Deo, qui Sabbathum non custodit. Joan. 9. n. 15. Hæc est impiorum conditio, quod aliorum opera justa & sancta calumniantur; sua verò iniqua facta ab omnibus venerari volunt.

22. Conveniunt Princeps Sacerdotum, & Pharisei. Aique, ut Albertus Magnus ponunt etiam, & Scriba: & dicitur, Principes Sacerdotum; in quibus erat auctoritas, sed iniqua & depravata: Scriba; magistratus dignitas, sed errorum plena: Pharisei; in quibus erat Religio, sed ficta, & simulata. Semper iniquitas ad sui protectionem & munimen omnes advocat potestates, sed in vanum; contra justitiam, & veritatem nil prævalere potest. Ad Pilatum, qui præles erat reipublicæ.

Domine. Syrus habet: Domine noster, ad magis ejus animum alliciendum in suam sententiam, ac beneplacitum. Recordati sumus: dupliciter semper memoria tenent quod est in malum: Quia seductor ille, seductor aliquando sumitur in bonam partem, ut apud Jeremiam dicitur, Jerem. 20. 20. n. 7. Seduxisti me Domine, & seductus sum: fortior

fortior me fuisti: Quando Deus animum nostrum insecat, ut a periculis ad virtutem inducat, ut ibi explicat Hugo, Carthusian. & Expositores. Ac modò hic lumbric in malam partem, prout est à virtute ad iniquitatem ducere; & in hoc sensu de Christo dixerunt Joan. 7. v. 12. *Quidam dicebant, quia bonus est: Alii dicebant, non: sed seducit turbas.* Variablis, & alii legunt, *Impostor*, id est, *Deceptor ille*: Arabicus legit, *Hic nequam*, id est ille malus homo: scilicet ut illud, *serve nequam*. Matth. 8. num. 2. Tot probrosos nominibus ab illis nequissimis vocabatur sanctissimus, ac innocentissimus Jesus? Seductor, Impostor, homo nequam, ut ait D. Augustinus in Psalm. 63. vers. 7. ad consolationem fervorum suorum, cum talibus nominibus vocantur.

24. *Post tres dies resurgam*: non finitos, & completos, sed inchoatos, id est, tertia die; & ideo postulant, *Jube custodiri sepulchrum usque in diem tertium*: ergo existimabant à Christo dictam resurrectionem ipso die tertio: nam si post dies tres ejus resurrectionem prænuñtiam sibi persuaderent, per multum tempus post diem tertium custodiam postulerant.

QUÆSTIO V.

Quare Judæorum malevolentia, visis tot prodigijs, ac miraculis non quiescit, sed magis accenditur, ac inardescit contra Christum?

25. **C**HRIStO pendente in cruce, ac moriente, multa prodigia, & miracula subsecuta sunt: *Tenebre facta sunt super universam terram, velum templi scissum est in duas partes, a summo usque deorsum, & terra mota est; & petra scissa sunt, & monumenta aperta sunt, & multa corpora sanctorum qui dormierant surrexerunt*: & tamen Judæorum corda non mitescent, sed duriora faxis in sua obduratione persistunt.

26. Respondeo primò cum D. Augustino serm. de Passione, quod odium invidia inflammatum, nulla evidentiâ quiescit, nec cedit, sed potius magis inardescit, ac succenditur; & maxime acuebat Phariseorum rabiem, quia viderant Jesum à Joseph, & Nicodemo tam honorifice sepultum, tanquam id ipsum prælium esset futuræ resurrectionis, & revera futuræ. At impij Pharisei cogitabant à Jesu discipulis fingendæ.

27. Secundò, D. Hieronymus in præsentì, & ait: *Non suffecerat Principibus Sacerdotum, Scribis, ac Pharisæis crucifixisse Dominum Salvatorem, nisi sepulchrum custodirent, cohortem acciperent, signarent lapidem, & quantum in illis est, manus opponerent resurgenti, ut diligentia eorum nostra fidei proficeret. Quando enim magis reservatur, tantò magis resurrectionis virtus ostenditur.* Cordiale odium Principum Sacerdotum, ac Pharisæorum, etiam Christi morte non finitur; sed amplius se extendit, ut etiam ejus resurrectionem impedire velint, & in eam manus suas extendere. O quantum distat consilium homi-

nom à consilio Dei! Homines ponunt custodiam ad monumentum, ut Christi resurrectio impediatur, ne evulgetur, ac publicetur in populo. At alta Dei providentiâ ordinat hujusmodi testes ad majorem probationem, ac testimonium ipsius resurrectionis; ut qui custodes, venerant, fierent testes illius. *Quando enim magis reservatur, tantò magis resurrectionis virtus ostenditur.*

Tertiò: Magi viso uno signo in Cælo, unaque nova stella, statim relinquunt proprium regnum, & patriam, & Regem Christum querunt, ut adorent. *Ecce Magi ab Oriente venerunt Jerusalem, dicentes: Ubi est, qui natus est Rex Judæorum? Vidimus enim stellam ejus in Oriente, & venimus adorare eum.* Matth. 2. n. 1. & tamen Principes Sacerdotum, ac Pharisæi, videntes tot signa, ut diximus in limine quæstionis, solemque ipsum obnebratum, ut scribit noster Evangelista n. 44. *Erat autem serè hora sexta, & tenebra facta sunt super universam terram, & obscuratus est Sol.* Magi unicum sydus novum videntes, educati inter idololatricæ tenebras, errores deperunt, & Christum verum Deum quærent: at Principes Sacerdotum notitia Scripturarum enutriti, tot prodigia insipientes, & ipsam Solem in plenilunio obscuratum, non moventur, sed potius magis in sua malitiâ, ac nequitia obfirmantur, ut altera die conveniant ad Pilatum: dicentes: *Recordati sumus, quia seductor ille dixit, &c.* Unde tantum discrimen, ut dicat D. August. serm. 2. de Epiphania: *isti in membris parvis Deum adoraverunt; illi in magnis factis, nec tanquam homini pepercerunt: quasi plus fuerit videre novam stellam in ejus navitate fulgentem, quam Solem in ejus morte lugentem.* Magi inter idololatricæ tenebras nunquam aliquod miraculum, vel prodigium viderant, & ideo unâ novâ stellâ exorâ sic stupore percussi, ac commoti sunt, ut statim ad novum regem natum fuerint allecti. At Principes Sacerdotum, & Pharisæi, quotidianis, ac frequentibus miraculis, ac mirabilibus Christi assueti, sic de ipsa consuetudine miracula depretiarunt, ut tot prodigijs simul factis, templi velo dirupto, petris scissis, terræ tremore concussa, Sole obnebrato, mottem sui creatoris lugente, horrendum spectaculum mundo exhibente, nullo modo commoti sunt sed magis, ac magis in sua nequitia, ac malitiâ obfirmati persistunt; nova & inusitata atrahunt animos; consueta, & si magna, vilescunt, & parvipenduntur à filiis hujus sæculi.

Confirmatur: Astant in Calvario videntes tot, & tanta prodigia, quæ fiebant, dolentes in morte sui creatoris. Principes Sacerdotum, ac Pharisæi odio, & invidia obæcati, nil cogitant de crucifixi potestate, sed potius irridentes: *Principes Sacerdotum illudentes cum Scribis, & Senioribus dicebant: Alios salvos fecit, seipsum non potest salvum facere.* Ibidem n. 14. Quam aliter sentiunt milites Romani. Centurio, & qui cum eo erant custodientes Jesum, viso terra motu, & his quæ fiebant, timerunt valde dicentes: *Verè hic filius Dei erat.* Unde Centurio militari ferocitati deditus, pavore concutitur, ut ipse cum suis militibus Christum filium Dei fateatur. At Principes Sacerdotum, nullo modo à sua malitiâ discedunt, sed in ea magis obdurescunt: Centurio truculentæ militari adscriptus,

nom à consilio Dei! Homines ponunt custodiam ad monumentum, ut Christi resurrectio impediatur, ne evulgetur, ac publicetur in populo. At alta Dei providentiâ ordinat hujusmodi testes ad majorem probationem, ac testimonium ipsius resurrectionis; ut qui custodes, venerant, fierent testes illius. Quando enim magis reservatur, tantò magis resurrectionis virtus ostenditur.

QUÆSTIO VI.

Quare Principes Sacerdotum dicunt, quod Christus tertia die resurget, & unde hoc scire poterunt?

Dicunt Principes Sacerdotum, & Pharisæi ad Pilatum, quod recordati erant, quod Christus D. dixisset: *Post tres dies resurgam*: Maxime dubitat Estius, unde hoc ipsi scire poterunt: Nam de resurrectione clarè videtur, quod Christus dixerit in secreto; nam tribus Apostolis, qui præsentibus fuerunt ejus transfigurationi, præcepit ut nemini dicerent: *Donec Filius hominis à mortuis resurgat.* Matth. 17. n. 9. & ipsi tacuerunt, & nemini dixerunt illis diebus ut explicat D. Luc. 9. v. 36. & hic Christus non expressit tertiam diem; cum autem Christus ascenderet Jerusalem, assumpsit suos discipulos secreto, & dixit, quod tertia die resurget. Matth. 20. n. 18. & ipsi non intellexerunt verbum, ut exprimit D. Lucas 18. n. 34. & tamen prohibiti non sunt, & ideo quamvis non intellecta, alijs fortè retulerunt, vel forsitan quando Judas cum Judæis consilium contulit de Christo tradendo, etiam hoc eis aperuit.

Sed cum nunc Judæi Pilato dicant, *Recordati sumus*: videtur quod ex ejus ore hoc audierint, & ideo hoc referendum ad illud quod Christus D. dixit Judæis Joan. 2. n. 19. *Solvite templum hoc, & in triduo reedificabo illud*: & subjungit Evangelista: *Cum resurrexisset à mortuis, recordati sunt discipuli ejus, quia dicebat, & crediderunt Scripturæ*: & ita fieri potest, ut Judæi postquam Christum occiderunt, recordati fuerint horum verborum, non fide ducti, sed metu impuls, ne fortè verba illa in ejus corpore resuscitando implerentur. Nec dubium, quod illa verba sæpe apud se perpendiderint, cum ex illis calumniosam accusationem ei apud Pontificem instruerent. Matth. 26. n. 61. *Hic dixit possim destruere templum Dei, & post triduum reedificare illud.*

Hoc posito præclarum dubium hic excitat D. Paschasius lib. 12. in Matthæum, & ait: *Oportet considerare, quomodo impietas, & fraus suis se impugnat verbis. Dicunt enim dixisse Dominum: Solvite templum hoc, & post triduum reedificabo illud. Qua de causa, ratio est querere, per hæc verba, quam veritate agant; si enim de resurrectione sua tunc sic intelligebant dictum, quomodo testimonium adversus ipsum dabant, quod hoc de templo illo dixerit, quod erat ædificatum, aut si hoc verè intelligebant dixisse; quomodo testati sunt adversus eum: per hæc enim verba ipsi testimonium suum condemnant, quoniam verè intelligentes de resurrectione corporis sui illa dicere, scientes converterunt illud testimonium in calumniam, & dixerunt de destrutione, & reparatione illius templi cum ea dixisset. Impii & iniqui homines juxta suam malitiam valde diversimodè res interpretantur, ut malignentur contra justitiam, & veritatem? Christus D. dixerat: *Solvite templum hoc, & post triduum**

adscriptus, solum profanitates agnoverat, & prodigia nunquam viderat, ideo digno timore pulsatur, a quo maxime distant Sacerdotes, cum illa quotidiano usu à Christo fieri agnovissent, ideo incredula audacia contemnant, ac si nunquam talia facta fuissent: apposite Theophilact. Centurio ait, *homo Ethnicus signis credit, cum his, qui secum erant, Judæi autem qui legem & prophetas audierant, increduli manent.* Ex his etiam collige, quod aliquando faciliùs seculares timent divina, & eis acquiescunt, quam Ecclesiastici, ac Sacerdotes.

Quartò: valde sane mirabile post tot manifestata prodigia, post omnes prophetias adimpletas, velumque templi scissum, ut omnibus inde fieret manifestum, antiquas umbras veritate jam impietas fulgenteque Evangelii lumine depulsa, quod aliquando faciliùs seculares timent divina, & eis acquiescunt, quam Ecclesiastici, ac Sacerdotes.

Quartò: valde sane mirabile post tot manifestata prodigia, post omnes prophetias adimpletas, velumque templi scissum, ut omnibus inde fieret manifestum, antiquas umbras veritate jam impietas fulgenteque Evangelii lumine depulsa, quod aliquando faciliùs seculares timent divina, & eis acquiescunt, quam Ecclesiastici, ac Sacerdotes.

Nam si mens sic expedita, & non obfuscata à nequitia, ac malitiâ, visis prodigijs, ac miraculis, omnibus prophetiis, ac divinis rebus adimpletis, statim à malo resiliat, & quod bonum & sanctum est, amplexabitur. Ait Regius Vates Psalm. 149. n. 7. *Exultationes Dei in guttore eorum, & gladii accipies in manibus eorum, ad faciendam vindictam in nationibus, increpationes in populis. Ad alligandos Reges eorum in compedibus, & nobiles eorum in manicis ferreis. Magnum, & insolitum prodigium, ut potentissimi Reges terræ, à sanctis viris, pauperibus, ac humilibus sic tenerentur, ac subicerentur, tanquam si essent compedibus adstricti, ac alligati, ac manicis ferreis sæpe sapius compediti, ne ad suam antiquam malitiam progredirentur, ne ad illam manus extenderent, vel se moverent. Unde viris humilibus tanta vis, ac eximia fortitudo? Ab efficaci prædicationis veritate, à signis, & miraculis operatis, & ab adimplente Scripturæ, ac Prophetiæ adimpleræ.* D. Augustinus ibi, sic ait: *Caperrunt Reges miraculis commoveri, prophetia adimplerem turbati. Et sic sunt Christiani facti. Ipsi sunt tanquam in compedibus, & tanquam in vinculis ferreis. Unde hoc? Ne progredirentur ad illicita, compedes verbi Dei. Credulissimi tyranni miraculorum cognitione, prophetiæ adimplerem sic attrahit, ac commoti sunt ad Deum; ac si compediti manerent, ne ultra ad malum se extenderent.*

Obsecra sic apertè peccantur homines, ut videatur miraculum divinum permissiois.

Obsecra sic apertè peccantur homines, ut videatur miraculum divinum permissiois.